

ДИМИТЪР БЕЖАНСКИ
НАУКАТА Е СЛЪНЦЕ, КОЕТО
ВЪВ ДУШИТЕ ГРЕЙ!

Част 5 от „Борчески натура“

chitanka.info

Петър Георгиев, известен между колегите си като Пешо Бизона, отключи блиндираната врата на апартамента си и още от прага се провикна:

— Гинче! Гинче! Къде си ма, патко такава! Бързо дай едно уиски, че ще припадна!

Жена му изплува от дъното на хола.

— Какво има, бе Пешо? Какво е станало? Ау, колко си пребледнял! Да не са ти взривили беемвето?!

— По-лошо, Гинче, много по-лошо! — рухна Бизона в първия фотьойл, който се изпречи на пътя му.

— Божичко, Пешо! Мерцедеса ли ти взривиха?!

— Казах ти — още по-лошо! Кръстника иска да ме изхвърли от групировката!

Жена му приклепна от изненада.

— Ха така! Сега се наредихме! И защо?!

— Ми прост съм бил, ей затова!

Жена му приклепна още повече и се плясна по бедрата. После помисли секунда-две и рече:

— То, Пешо, че си прост — прост си! Ама Кръстника за рекетъор ли те е взел или за доцент!

— И аз това му викам, Гинче! — съкрушено въздъхна Бизона. — Кой, питам, троши най-хубаво ръце? Пешо! Кой най-бързо изкълчва ключици? Пешо! Кой реже уши, докато мигнеш? Пак Пешо!

— А той?

— Той пак си държи на неговото! Прост си вика! Вчера, вика, те пратих да гръмнеш един на улица „Хризантема“ 8, а ти си гръмнал съвсем друг човек на улица „Перуника“ 8!

— Е-е, ама ти наистина голяма беля си направил! — кротко приседна до мъжа си Гинчето.

— Бе, ква беля, бе! Ква беля! — озъби й се той. — Хризантема, перуника! И едното — цвете, и другото — цвете! Кой ще ти помни толкова?!

— Пешо, Пешенце! — погали го по рошавите вежди съпругата. — Ами като не помниш, записвай си! Аз, като не помня, си записвам!

— Как да запиша, ма Гинче! — почти проплака Бизона, разнежен от ласката. — Ти знаеш ли какво тежко детство съм имал! Другите — на училище. Пешо — на обир! Другите — пак на училище — Пешо на

кражба! Кога да я науча тая пуста азбука?! Пък и то буквите не били една и две или десет примерно, а цели дваисет!

— Не дваисет, а трийсет!

— Ето, виждаш ли! И затова Кръстника е решил да ме изгони от групировката! Утре, вика, вместо фирма „Софунивърс“, ти къвто си прост, ще вземеш да взривиш Софийския университет! И е прав, Гинче! Кое то си е верно, верно е — аз тия две фирми не ги различавам много-много!

Жена му нервно закрачи из хола.

— И сега, Пешо, кво ще правим?

— И аз това се чудя, Гинче — кво да правим! Да има да се запиша тепърва в училище — не става! Я ми виж физиономията! Даскалите до един ще се разбягат! Освен да си наема частен учител! Ще му плащам по хиляда долара на месец — дано ме научи на азбуката!

— У-у-у, ти пък! Хиляда долара! — плесна с ръце жена му. — Че ти за хиляда долара Благовест Сендов можеш да си наемеш!

— Тоя па кой е?

— Абе, не съм много сигурна, но май беше някакъв академик, пък после го наеха за политик. Абе, от важните клечки!

— Не, не! — поклати глава Бизона. — Чак такъв не ми трябва! Ще си взема аз едно просто даскалче и ще си му плащам да ме научи на четене, на писане, на всичко! Затова тичай сега да ми сипеш едно уиски, а след това бягай да ми купиш един буквар! И по-бързо, докато Кръстника наистина не ме е изхвърлил от групировката!

След две минути Петър Георгиев, известен между колегите си като Пешо Бизона, отпиваше на бавни глътки дванайсетгодишно „Тичърс“, а очите му възбудено блестяха, както блестят очите на всеки първокласник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.